

УДК 347.73

*С.А. Семенченко,
здобувач кафедри фінансового права
Національного університету
державної податкової служби України*

ПЕРЕДАЧА СУБВЕНЦІЙ МІЖ МІСЦЕВИМИ БЮДЖЕТАМИ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Дослідження правових підстав для передачі та використання одного із видів міжбюджетних трансфертів, що зараховується до дохідної частини місцевих бюджетів України, – інших субвенцій, свідчить про невідповідність чинних норм бюджетного законодавства існуючій практиці. Удосконалення правового регулювання умов надання міжбюджетних трансфертів з одного місцевого бюджету до іншого сприятиме зміцненню фінансово-бюджетної дисципліни в країні.

Ключові слова: місцевий бюджет, міжбюджетні трансферти, доходи, інші субвенції, порядок використання коштів іншої субвенції.

Відповідно до статті 2 Бюджетного кодексу України доходами бюджету є податкові, неподаткові та інші надходження на безповоротній основі, справляння яких передбачено законодавством України (включаючи трансферти, плату за адміністративні послуги, власні надходження бюджетних установ) [1]. Трансферти є важливою складовою доходів місцевих бюджетів. Сьогодні питання бюджетних трансфертів мають велике практичне значення, адже в Україні розвивається тенденція збільшення чисельності дотаційних бюджетів. Починаючи з 2002 року трансферти в доходах місцевих бюджетів є стабільним і постійно зростаючим джерелом.

Значний внесок у дослідження місцевих бюджетів та їх доходів, в тому числі, трансфертів зробили такі вчені як: Л.К. Воронова, М.П. Кучерявенко, Н.Ю. Пришва, О.П. Орлюк, О.М. Горбунова, С.І. Юрій, О.Ю. Грачова, Ю.О. Крохіна, Н.І. Хімичева, О.А. Музика-Стефанчук, К.В. Павлюк, О.Д. Василик, С.В. Слухай, О.О. Сунцова, І.Я. Чугунов, І.С. Волохова та інші. Проте й нині процес передачі та використання трансфертів у вигляді інших субвенцій між місцевими бюджетами потребує вдосконалення правового регулювання для усунення існуючих недоліків і прогалин.

У Бюджетному кодексі України закріплено декілька визначень терміну міжбюджетні трансферти. Так, у п. 32 ст. 2 Бюджетного кодексу України наведено загальне визначення терміну міжбюджетних трансфертів – «кошти, які безоплатно і безповоротно передаються з одного бюджету до іншого». А в п. 4 ст. 9 Бюджетного кодексу України міститься визначення трансферту, яке стосується тільки доходної частини бюджету: «трансферти — кошти, одержані від інших органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим,

органів місцевого самоврядування, інших держав або міжнародних організацій на безоплатній і безповоротній основі». Такий підхід є цілком виправданий, оскільки міжбюджетні відносини на місцевому рівні одночасно стосуються як дохідної, так і видаткової частини місцевих бюджетів: для бюджетів – отримувачів дотацій чи субвенцій – ці міжбюджетні трансферти є доходами, а для тих, хто їх надає – видатками [2, с. 141].

Вважаємо, що визначення міжбюджетних трансфертів як коштів, які безоплатно і безповоротно передаються з одного бюджету до іншого, яке закріплено Бюджетним кодексом України є досить вдалим, лаконічним і добре підходить до усіх видів міжбюджетних трансфертів. Схоже трактування міжбюджетних трансфертів закріплено й у ст. 6 Бюджетного кодексу Російської Федерації: «міжбюджетні трансферти – кошти одного бюджету бюджетної системи Російської Федерації, що перераховуються іншому бюджету бюджетної системи Російської Федерації» [3].

На нашу думку, трансферти як правова категорія, представляють собою врегульовані нормами права фінансові відносини між бюджетами відповідних рівнів з приводу фінансових ресурсів, що характеризуються безоплатним і безповоротним характером. При цьому для одного учасника цих відносин такі ресурси є видатками, а для іншого – доходами.

Н.Ю. Пришва відзначає подвійну правову природу міжбюджетних трансфертів. Вчена зазначає, що з одного боку, вони є надходженнями неподаткового характеру до бюджету, а з іншого – це кошти, які спрямовуються до бюджету не безпосередньо від платника, а надходять з іншого бюджету, згідно з вимогами закону про державний бюджет чи рішенням про місцевий бюджет на відповідний рік [4, с. 77-78].

Відповідно до статті 96 Бюджетного кодексу України міжбюджетні трансферти поділяються на: дотацію вирівнювання; субвенції; кошти, що передаються до державного бюджету та місцевих бюджетів з інших місцевих бюджетів; додаткові дотації. Перелік міжбюджетних трансфертів, які можуть надаватися з місцевих бюджетів закріплено у частині 2 статті 101 Бюджетного кодексу України:

- 1) субвенції на утримання об'єктів спільного користування чи ліквідацію негативних наслідків діяльності об'єктів спільного користування;
- 2) субвенції на проведення видатків місцевих бюджетів, що враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів;
- 3) субвенції на проведення видатків бюджетів місцевого самоврядування, що не враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів;
- 4) субвенції на виконання інвестиційних програм (проектів), у тому числі на будівництво або реконструкцію об'єктів спільного користування;
- 5) додаткові дотації та інші субвенції.

З-поміж видів міжбюджетних трансфертів, котрі широко застосовуються як в Україні, так і в багатьох країнах світу виділяється субвенція. Бюджетний кодекс України містить вкрай обмежене визначення субвенцій – це міжбюджетні

трансферти для використання на певну мету в порядку, визначеному органом, який прийняв рішення про надання субвенції (п. 48 ст. 2). Проте таке визначення не відповідає практиці, що склалася в Україні.

Так, згідно статті 39 Бюджетного кодексу України розгляд та затвердження Державного бюджету України відбувається Верховною Радою України. У статті 40 Бюджетного кодексу України закріплено, що Законом про Державний бюджет України визначаються, зокрема, бюджетні призначення міжбюджетних трансфертів (у додатках до закону). Саме Верховна Рада України є тим органом, який приймає рішення про надання субвенції та має визначати порядок використання коштів міжбюджетних трансфертів, передбачених у Законі про Державний бюджет України.

Однак порядки використання коштів, передбачених у державному бюджеті, затверджуються Кабінетом Міністрів України. В правове обґрунтування своїх повноважень на затвердження порядків використання коштів, передбачених у державному бюджеті Кабінет Міністрів України посилається на частину сьому статті 20 Бюджетного кодексу України, якою встановлено, що порядки використання коштів державного бюджету затверджуються Кабінетом Міністрів України або головним розпорядником коштів державного бюджету за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики. Про затвердження таких порядків інформується Комітет Верховної Ради України з питань бюджету.

Практика затвердження Кабінетом Міністрів України порядків використання коштів передбачених в державному бюджеті існує в Україні вже багато років, і крім теоретичних питань (неузгодженість між нормами Бюджетного кодексу України, зокрема, п. 48 ст. 2 та ч. 7 ст. 20), не спричиняє практичних негараздів. Чого не можна сказати про інші субвенції, які надаються з одного місцевого бюджету іншому. Відсутність належної нормативно-правової регламентації бюджетного процесу на місцевому рівні негативно впливає на стан фінансово-бюджетної дисципліни в Україні. Погоджуючись з Скуляк М.В. зазначимо, що основна причина неналежного правового регулювання полягає в тому, що бюджетний процес на місцевому рівні не був об'єктом спеціальних досліджень, в існуючих наукових працях він розглядається фрагментарно або в рамках процесуальної проблематики на державному рівні, без комплексного підходу [5, с. 4].

Відповідно до статей 140 і 143 Конституції України [6] та статей 26, 28, 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» органи місцевого самоврядування:

– мають право об'єднуватися або укласти угоди з метою проведення спільних програм, реалізації спільних проектів на договірних засадах у рамках виконання власних повноважень;

– затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць, цільових

програм з інших питань місцевого самоврядування і контролюють їх виконання [7].

Статтею 7 Бюджетного кодексу України та статтею 61 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено право органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування самостійно визначати напрями використання бюджетних коштів відповідно до законодавства України. Згідно з частиною 7 статті 75 Бюджетного кодексу України територіальні громади сіл, селищ і міст можуть об'єднувати на договірних засадах кошти бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, організацій і установ.

Згідно з частиною 2 статті 101 Бюджетного кодексу України місцеві ради можуть передбачати у відповідних бюджетах інші субвенції шляхом внесення змін до бюджету. Протягом бюджетного року в процесі виконання місцевих бюджетів за рахунок додаткових надходжень, розподілу вільних залишків та інших джерел виникає можливість виконання спільних проектів або спільного фінансування об'єктів. Так, наприклад, з обласного, районного бюджету до бюджетів місцевого самоврядування передаються інші субвенції на виконання регіональних програм, затверджених місцевими радами в поточному бюджетному році; з бюджетів місцевого самоврядування на співфінансування об'єктів, фінансування яких передбачено за рахунок субвенції з державного бюджету на соціально-економічний розвиток окремих території по розпорядниках коштів обласного бюджету тощо. Умови надання зазначених субвенцій визначаються відповідним договором сторін, якщо інше не встановлено Бюджетним кодексом України.

Варто одразу зауважити, що наразі в бюджетному процесі на місцевому рівні активно запроваджується програмно-цільовий метод. Так, у 2013 році до експерименту із застосування програмно-цільового методу було залучено 692 місцевих бюджети, тобто усі місцеві бюджети, з якими держава має прями міжбюджетні відносини [8].

У статті 20 Бюджетного кодексу України «Застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі», а саме у частині сьомій зазначеної статті чітко визначено, що за бюджетними програмами, здійснення заходів за якими потребує нормативно-правового визначення механізму використання бюджетних коштів, має бути затверджено відповідний порядок їх використання. При цьому, у зазначеній статті 20 Бюджетного кодексу України, яка визначає основи застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі (в тому числі і на місцевому рівні), жодним чином не врегульовано питання щодо затвердження порядків використання коштів місцевих бюджетів. У зв'язку з цим на території України склалася неоднозначна практика затвердження таких порядків. Так, у Волинській, Дніпропетровській, Житомирській, Черкаській областях порядки використання коштів обласного бюджету затверджуються розпорядженням голови обласної державної адміністрації. А у Закарпатській,

Кіровоградській, Луганській, Хмельницькій областях такі порядки затверджуються окремими рішеннями відповідної місцевої ради. При цьому зауважень від вищестоящих та контролюючих органів ні в тому, ні в інших випадках не було.

Що стосується затвердження порядків використання коштів відповідного місцевого бюджету рішенням місцевої ради, то правових питань не виникає, оскільки це відповідає п. 48 ст. 2 Бюджетного кодексу України щодо визначення порядку використання коштів саме тим органом, який прийняв рішення про їх надання, тобто місцевою радою.

Що ж до затвердження порядків використання коштів відповідного місцевого бюджету розпорядженням голови місцевої державної адміністрації, то питань виникає чимало. По-перше, виникає запитання щодо наявності відповідних повноважень у голови місцевої державної адміністрації на затвердження порядку використання коштів. Жодним актом законодавства України, зокрема, Законом України «Про місцеві державні адміністрації» та Бюджетним кодексом України голові місцевої державної адміністрації не надано право на затвердження порядків використання коштів міжбюджетних трансфертів, що надаються з відповідного місцевого бюджету. А згідно статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

По-друге, відповідно до Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1992 № 731 таке розпорядження голови місцевої державної адміністрації є нормативно-правовим актом та має бути подано на державну реєстрацію до територіальних органів Міністерства юстиції України [9]. Однак існуючі на сьогодні розпорядження голів місцевих державних адміністрацій, якими було затверджено порядки використання коштів, не подавалися на державну реєстрацію до відповідних органів Міністерства юстиції України. На нашу думку, якщо голові місцевої державної адміністрації рішенням сесії відповідної місцевої ради не було делеговано повноваження щодо затвердження порядків використання коштів трансфертів, що надаються з місцевого бюджету, то у державній реєстрації зазначеного розпорядження голови має бути відмовлено.

Міністерство фінансів України у своєму листі від 21.11.2013 № 31-05170-13-8/33859 «Щодо надання роз'яснень» зазначило, що «...передача коштів між місцевими бюджетами повинна бути відображена у рішеннях про місцевий бюджет як тих органів, що передають кошти, так і тих органів місцевого самоврядування, що отримують відповідний місцевий трансферт. Умови надання субвенцій визначаються відповідним договором сторін» [10].

О.А. Музика-Стефанчук відносить до міжбюджетних широке коло правовідносин, з поміж яких виділяються майнові міжбюджетні відносини – відносини з надання міжбюджетних трансфертів [11, с. 263]. З цього приводу

В.Д. Тарангул зазначає, що у випадку передачі міжбюджетного трансферту міжбюджетні відносини передують іншим правовідносинам, а саме цивільним, до яких повинні застосовуватися норми Цивільного кодексу України [2, с. 142]. Не погоджуючись з наведеною позицією, зазначимо, що відповідно до частини 2 статті 1 Цивільного кодексу України до майнових відносин, заснованих на адміністративному або іншому владному підпорядкуванні однієї сторони другій стороні, а також до податкових, бюджетних відносин цивільне законодавство не застосовується, якщо інше не встановлено законом [12]. Чинне бюджетне законодавство України не містить норми щодо застосування цивільного законодавства до договорів між органами місцевого самоврядування, предметом яких є передача/отримання міжбюджетного трансферту. Переважна більшість договорів, які укладаються між учасниками бюджетного процесу затверджуються нормативно-правовими актами України. Наприклад, форма примірного договору про надання середньострокової позики затверджена наказом Міністерства фінансів України від 14.01.2011 № 14 [13], а договір про здійснення розрахунково-касового обслуговування є додатком 1 до Порядку відкриття та закриття рахунків у національній валюті в органах Державної казначейської служби України, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 22.06.2012 № 758 [14].

Відсутність чіткого механізму щодо черговості дій з прийняття рішення про передачу трансферту відповідними місцевими радами та укладання договору негативно впливає на бюджетний процес на місцевому рівні. На практиці трапляються такі випадки, коли депутати місцевої ради відмовляються приймати рішення про передачу-прийняття міжбюджетного трансферту між місцевими бюджетами, оскільки на момент проведення сесії договір про прийняття-передачу трансферту не підписано. Поетапна правова регламентація процесу передачі коштів міжбюджетних трансфертів дозволить унеможливити у майбутньому виникнення подібних ситуацій, які ускладнюють бюджетний процес на стадії виконання бюджету.

Оскільки форма договору про передачу міжбюджетних трансфертів з одного бюджету до іншого на законодавчому рівні не закріплена, це спричиняє різні підходи органів місцевого самоврядування до передачі трансфертів у вигляді субвенції з одного місцевого бюджету до іншого.

Так, рішенням Броварської міської ради № 990-36-06 від 04.07.2013 «Про передачу та прийняття міжбюджетних трансфертів по галузі «Засоби масової інформації» [15]: по перше, передаються видатки 2013 року з бюджету міста до районного бюджету у вигляді міжбюджетного трансферту (субвенції); по друге, затверджується договір про передачу та прийняття міжбюджетних трансфертів, по-третє, доручається міському голові підписати договір про передачу та прийняття міжбюджетних трансфертів.

У рішенні Новотроїцької районної ради в Херсонській області від 10.11.2011 р. № 178 «Про договір на передачу іншої субвенції Чкалівській сільській раді» також затверджується текст договору на передачу іншої субвенції

та дається доручення голові ради на підписання договору [16]. А у рішенні Херсонської обласної ради від 14.12.2012 № 639 «Про укладення договорів про передачу коштів субвенцій» лише доручається голові обласної ради укласти відповідні договори, при цьому текст договору не затверджується [17]. У деяких адміністративно-територіальних одиницях України жодного разу у рішеннях відповідних рад не доручалось голові підписувати договори про передачу міжбюджетних трансфертів. Хоча фактично такі договори головами рад підписувались.

На нашу думку, для підписання головою ради договору про передачу трансферту відповідне рішення ради щодо надання йому доручення на підписання договору не обов'язкове, оскільки таке право надане йому законодавством. Відповідно до п. 4 ст. 42 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» голова забезпечує виконання рішень відповідної ради (п.п. 12); представляє раду у відносинах з іншими органами місцевого самоврядування (п.п. 14); має право укладати угоди від імені ради. При цьому визначено, що договори з питань, що належать до виключної компетенції ради (в т.ч. про прийняття рішень щодо передачі коштів з відповідного місцевого бюджету) подаються головою на затвердження ради.

З урахуванням вищезазначених норм законодавства України видається більш доцільним при прийнятті рішення про передачу коштів з одного місцевого бюджету іншому, одразу затверджувати текст договору про передачу міжбюджетного трансферту. Це цілком узгоджується з роз'ясненнями Міністерства фінансів України відповідно до яких «договір є невід'ємною частиною рішення про внесення змін до відповідних місцевих бюджетів. У договорі повинні бути обумовлені порядок, умови надання та напрями використання коштів субвенції, що була надана» [8]. До того ж це дозволить вирішити питання щодо затвердження порядку використання коштів міжбюджетного трансферту, зокрема, у вигляді іншої субвенції.

Слід також відмітити, що оскільки ні цивільним, ні бюджетним законодавством України форма договору про передачу міжбюджетного трансферту не передбачена, на практиці маємо укладання двостороннього, тристороннього, багатостороннього договорів. У випадку укладання двостороннього договору, сторонами є відповідні місцеві ради, надавач та отримувач трансферту. У тристоронніх та багатосторонніх договорах, окрім рад, сторонами за договором виступають місцевий фінансовий орган, територіальний орган Державної казначейської служби України, розпорядники бюджетних коштів, що на наше переконання є неправильним.

В Україні також має місце практика надання трансфертів з одного місцевого бюджету іншому лише на підставі рішень відповідних місцевих рад, тобто без укладання договорів. Однією із причин цього, є те, що відповідно до пунктів 27, 28 Порядку перерахування міжбюджетних трансфертів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15 грудня 2010 р. № 1132 субвенції з одного місцевого бюджету іншому перераховуються органами

Державної казначейської служби України в обсягах, установлених рішеннями відповідних рад про бюджет; учасники розрахунків у графі "призначення платежу" платіжного доручення додатково зазначають норму рішення ради про бюджет, якою передбачено надання субвенції [18]. Оскільки посилання на договір у вищезазначеній Постанові відсутнє, органи Державної казначейської служби України під час перерахування відповідних міжбюджетних трансфертів вимагають лише рішення місцевих рад.

Отже, проведене дослідження свідчить, що чітке правове регулювання умов надання міжбюджетних трансфертів з одного місцевого бюджету до іншого має важливе практичне значення. Чинне законодавство України не має належної регламентації майнових міжбюджетних відносин на місцевому рівні, що негативно впливає на стан фінансового-бюджетної дисципліни в країні. Крім того, є необхідність в усуненні неузгодженості між нормами Бюджетного кодексу України, зокрема, п. 48 ст. 2 та ч. 7 ст. 20 шляхом уточнення термінології.

Для удосконалення правового регулювання процесу передачі міжбюджетних трансфертів між місцевими бюджетами необхідно на законодавчому рівні затвердити примірну форму договору про передачу таких міжбюджетних трансфертів, а також визначити черговість дій щодо прийняття рішення про передачу коштів у вигляді трансферту та укладання договору. Це дозволить вирішити існуючі на сьогоднішній день проблемні питання та досягти на всій території України єдиного застосування учасниками бюджетного процесу норм бюджетного законодавства.

Література:

1. Бюджетний кодекс України від 08 липня 2010 року № 2456-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 59. – Ст. 2047.
2. Тарангул В. Д. Правове регулювання міжбюджетних відносин між органами місцевого самоврядування в Україні / В.Д. Тарангул // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право). – 2012. – № 3 (58). – С. 140-145.
3. Бюджетный кодекс Российской Федерации от 31 июля 1998 г. № 145-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. – 1998. – №31. – Ст.3823.
4. Пришва Н.Ю. Публічні доходи: поняття та особливості правового регулювання : монографія / Н.Ю. Пришва. – К. : КНТ, 2008. – 200 с.
5. Скуляк М. В. Бюджетний процес на місцевому рівні [Текст] : автореферат дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / М. В. Скуляк. – Запоріжжя, 2010. – 20 с.
6. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст.141.
7. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.

8. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.08.2013 № 774-р «Про Стратегію розвитку системи управління державними фінансами» // Офіційний вісник України. – 2013. – № 82. – Ст. 3052.

9. Постанова Кабінету Міністрів України від 28.12.1992 № 731 «Про затвердження Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» // Зібрання постанов Уряду України. – 1993. – № 1-2. – Ст. 28

10. Лист Міністерства фінансів України від 21.11.2013 № 31-05170-13-8/33859 «Щодо надання роз'яснень» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua>.

11. Музика-Стефанчук А.А. Органи публічної влади як суб'єкти бюджетних правовідносин: монографія / О.А. Музика-Стефанчук. – Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2011. – 384 с.

12. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 461.

13. Наказ Міністерства фінансів України від 14.01.2011 № 14 «Про затвердження форм документів для надання середньострокових позик» // Офіційний вісник України. – 2011. – № 8. – Ст. 387.

14. Наказ Міністерства фінансів України від 22.06.2012 № 758 «Про затвердження Порядку відкриття та закриття рахунків у національній валюті в органах Державної казначейської служби України» // Офіційний вісник України. – 2012. – № 59. – Ст. 2384.

15. Рішення Броварської міської ради Київської області від 04.07.2013 № 990-36-06 «Про передачу та прийняття міжбюджетних трансфертів по галузі «Засоби масової інформації» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.brovary.kiev.ua/>.

16. Рішення Новотроїцької районної ради Херсонської області від 10.11.2011 № 178 «Про договір на передачу іншої субвенції Чкалівській сільській раді» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ntrayrada.ks.ua/>.

17. Рішення Херсонської обласної ради від 14.12.2012 № 639 «Про укладення договорів про передачу коштів субвенцій» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oblrada.ks.ua/>.

18. Постанова Кабінету Міністрів України від 15.12.2010 р. № 1132 «Про затвердження Порядку перерахування міжбюджетних трансфертів» // Офіційний вісник України. – 2010. – № 96. – Ст. 3399.

Семенченко С.А. Передача субвенцій между местными бюджетами: проблемы правового регулирования в Украине. – Стаття.

Исследование правовых оснований для передачи и использования одного из видов межбюджетных трансфертов, зачисляемого в доходную часть местных бюджетов Украины, - других субвенций, свидетельствует о несоответствии действующих норм бюджетного законодательства существующей практике. Совершенствование правового регулирования условий предоставления

межбюджетных трансфертов из одного местного бюджета другому будет способствовать укреплению финансово-бюджетной дисциплины в стране.

Ключевые слова: местный бюджет, межбюджетные трансферты, доходы, другие субвенции, порядок использования средств другой субвенции.

Semenchenko S. Transfer between subventions to local budgets: legal issues in Ukraine. – Article.

Study on the legal grounds for the transfer and use of one of the types of intergovernmental transfers, which are credited to the revenues of local budgets in Ukraine - other subventions, shows the inconsistency of the budgetary norms existing practices. Improve legal regulation of the terms of the intergovernmental transfers from one to another of the local budget will strengthen fiscal discipline in the country.

The Budget Code of Ukraine subventions defined as intergovernmental transfers for a certain purpose in the manner determined by the body that made the decision to grant subventions. The decision on granting subventions from the state budget to local budgets takes Verkhovna Rada of Ukraine, but orders the use of funds approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine. Eliminate inconsistencies between the Budget Code of Ukraine proposed by clarifying terminology.

Ukrainian legislation provides for the right of local governments to unite or enter *gdogovora* to conduct joint programs and joint projects, as well as transfer funds from one budget to another local in the form of intergovernmental transfers. However, the lack of a clear regulatory regulatory conditions for granting such intergovernmental transfers negatively affect the budget process at the local level.

To improve the legal regulation of the transfer of intergovernmental transfers between local budgets need at the legislative level to adopt an exemplary form of the contract such intergovernmental transfers, and identify priorities for action by the decision on the transfer of funds in the form of transfer and sign the agreement. This will solve the currently existing concerns and achieve throughout Ukraine uniform application of the budget process budgetary norms.

Key words: local budget, intergovernmental transfers, income, other subventions, the use of funds other subventions.